

[Birthe Wetlesen.]

at have respekt for, og det synes ikke rimeligt at opretholde særlige tilsynsregler for hende, så jeg hilser med tilfredshed det frivillighedens princip, der er nedlagt i den nye lov. Herunder tænker jeg også på familierådgivningen, der er tænkt som et tilbud til, om jeg kan kalde dem sådan, de svage familier i samfundet. Selv om det i lovforslaget er meget løst formuleret — det er jo op til de enkelte kommuner at tilrettelægge en sådan ordning efter deres specielle behov — kan man forhåbentlig i nogen grad udnytte allerede bestående sociale foranstaltninger. Det ærede medlem fru Grethe Philip var inde på det samme problem og bad den højtærede socialminister om en nærmere forklaring på, hvad ministeren har tænkt sig med familierådgivningen, og dette spørgsmål kan jeg ganske slutte mig til.

Den forventede udgift til familierådgivningen bliver 1 mill. kr. årligt. Det må man vist kalde sandsynlighedsregning, det kan vist lige så godt blive ½ mill. kr. mere som ½ mill. kr. mindre. Det er vel i det hele taget et spørgsmål, om de foreslåede ændringer i loven kun vil medføre en stigning i de årlige udgifter på 6,6 mill. kr.; man kan have sine tvivl om det. En række udgiftsposter er kun skønsmæssigt anslået, og hertil kommer udgifterne til forskelligt institutionsbyggeri, som er holdt uden for beløbsrammen. Det bliver sikkert dyrt. Offentligt byggeri, som staten betaler, har jo en tendens til at blive lidt for imponerende.

I denne forbindelse kan jeg ikke lade være med at komme ind på en anden nyskabelse i loven, en nyskabelse, som forhåbentlig vil virke lettende på institutionsbyggeriet. Man tilsigter at udbygge ordningen ved at anbringe børn i vuggestue- og børnehaveralderen i private hjem, idet man her mener at have en reserve i hjem med hjemmegående husmødre. Her tænker man i første række på de husmødre, der har en forudgående uddannelse enten som barneplejersker eller børnehavelærerinder, men det udelukker forhåbentlig ikke den ganske

almindelige hjemmekone, der mener at have tid og kræfter til at passe et ekstra barn ved siden af sine egne børn. Det er jo ikke sikkert, at man behøver at have eksamensbevis for at have den rette pædagogiske indstilling.

Jeg er også glad for, at ordningen med de folkevalgte børneværnsrepræsentanter bibeholdes, og ser ikke gerne denne ordning beskåret. Det må være rigtigt, at det er kommunalbestyrelserne som sådanne, der har ansvaret for børneforsorgsarbejdet. Jeg er ligesom det ærede medlem hr. Vestergaard Poulsen lidt betænkelig ved, at man slet ikke kan se de kommunale myndigheders indflydelse i landsnævnet for børne- og ungdomsforsorgen. I det hele taget er den nye opbygning af administrationen vel ikke bare plusser; men jeg går ud fra, at udvalget vil tage sig af disse spørgsmål.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige en villig indstilling til lovforslaget om børne- og ungdomsforsorg; men vi må naturligvis afvente resultatet af den kommende udvalgsbehandling, før vi kan tage endelig stilling til lovforslaget.

Socialministeren (Bundvad): Det er med meget stor glæde, jeg takker samtlige ordførere for deres principielle tilslutning til lovforslaget. Jeg er naturligvis opmærksom på de kritiske bemærkninger, der er fremkommet, og er klar over, at der er en hel del problemer, som man ønsker behandlet i udvalget. Jeg skal på forhånd give tilsagn om en grundig udvalgsbehandling af lovforslaget. Men det, der glæder mig, er, at folketinget, om jeg så må sige, bakker den nye linje i børne- og ungdomsforsorgen op, denne omlægning fra pligt og tvang til tilbud, til vejledning, til råd, til undervisning, til behandling, som karakteriserer den nye tids børne- og ungdomsforsorg, som længe har været under udvikling, men som vi ikke har haft udtrykt i lovparagraffer før nu. Det er i høj grad tilfredsstillende — jeg tror også for den store stab af medarbejdere, vi har inden for børne- og ungdomsforsorgen —